

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1, 6. uri popoldne.

Štev. 161.

V Ljubljani, v sredo 17. julija 1889.

Letnik XVII.

Vedno stara pesem.

„Kdor pa hoče še peti,
Mora od kraja začeti.“

Iz peresa znanega pisatelja izlila se je v pone-deljek v predale „Slovenskega Naroda“ pesem, ka-tera bode odmevala po širnih slovenskih pokrajinah. Ime jej je: „Kje je nevarnost?“ Pisana je v prozi. Melodija te pesmi se je pri nas zadnji čas jako razširila, vendar doslej še ni postala narodova lastnina. Všteti bi jo smeli mej one lahke melodije, ki se često kažejo v narodnih pesmih, tako da se v prvem delu zapoje „motiv“, v drugem delu pa ali kot „refrain“, ali kot nadaljevanje pesmi isti „thema“ še jedenkrat ponavlja, samo s to razliko, da drugič za kvinto višje ali za kvinto nižje, kakor ravno bolj prija — ušesom.

Po vnani obliki uvrstili bi jo mej takozvane „čvetovrstične“, o katerih pa trdijo veščaki, da niso slovenska lastnina, marveč, da smo jih pobrali od svojih sosedov.

Tako pesem torej nam je zapel najstarejši dnevnik. A narodna ni, pa tudi nikdar ne bode.

Toda pustimo podobo.

Kdor je — prostovoljno, ali primoran po raz-merah — prebiral zadnje mesece to, kar prinaša najstarejši slovenski dnevnik svojim naročnikom, uveril se je prav lahko, da je list čst svojo obrnil strogo proti naši duhovščini. No, to ni nič novega današnji čas. Tudi to bi se preneslo, če bi pokaral strogo narodni dnevnik slovensko duhovništvo ta-krat, ko je očitno zagrešilo se proti narodnemu programu, ali pa bi ljudstvo hotelo tirati v propad narodne mlačnosti in v mlako novih gmo-tnih žrtev. Ali, če iz popolno neznanih vzrokov dan za dnevom bije na ramena slovensko duhovščino, in bi jej rad odkazal le oltar in leco v cerkvi, ter želi, naj se duhovščina, ko bo potrebno (!), pač poslu-žuje državljanskih svojih pravic, sicer pa naj vse javno delovanje prepušča onim razumnikom, ki se morejo ponašati s tem, da so opojeni s „svetsko kulturo“, — to je vendar le malo prevelika zahteva. Predalec ste segli. Obljubujete sicer, da, ko bode

prihruil v dézel ljuti Turek, hočete se v zvezi z duhovščino „ramo ob rami“ bojevati za „krst častni i slobodu zlatnu“, — zraven pa vstrajno kličete, da dandanes se nekateri ne bojujejo za vero, nego vera jim je le pretveza, pod katero si hočejo — osobito duhovniki — pridobiti in ohraniti mogočen vpliv nad vsem narodom slovenskim Duhov-ščina po listih, v katere dopisuje, — tako pravite, — vedno le kriči: vera je v nevarnosti; a pri nas ni nobene nevarnosti za vero, vsi Slovenci po svo-jem izpovedanju pripadajo cerkvi rimsko-katoliški. Dal Bog, da bi bilo res tako, kakor pravite.

Dejanske razmere pa vse drugače kažejo. V velikih mestih so strup židovskega liberalizma vsaj izpoznali in se ga skušajo otresti; mogočne stranke so mu napovedale boj, in upajmo, da se bodo vsaj v nekaterih letih osvobodile težkega jarma liberal-nega v življenji in premoženji. V provincijah smo sevčda v vseh rečeh kasnejši, zato pa tudi liberali-zem pri nas še le prav bujno cvete, ko ga drugi že s stebлом in deloma s korenino rujejo.

Slovenska duhovščina je v prvi vrsti poklicana narodu, iz čegar korenine je vzrastla, kazati pot do blagostana večnega in časnega. Tega tudi — kar jej morajo spričati najbujši protivniki — nikdar ni zanemarjala niti zamujala. Plačilo zato jej je pa bilo, — in tudi mi tega ne smemo zamolčati, — da so jo sumničili, češ, sebe išče in za drugega jej ni, nego do vladanja, do dominacije.

Vse to se je pisalo in govorilo toliko- in toliko-krat zadnjih petnajst let, največkrat zadnje polu-letje. A še ni bilo dovolj. Ko je uvidela, kako marno in brižno se je poprijela vzlasti v zadnjih letih osobito duhovščina slovestvenega delovanja, kako pogumno je dvignila kvišku staroznano trobojnico slovensko: vse za vero, dom in cesarja, — vsega tega neka stranka, ki se boji imenovati libe-ralno, v nas ni mogla več prenašati, in je jela v svojem glasilu napadati našo duhovščino z vsemi mogočimi sredstvi, hoteč jo uničiti osobito za poli-tično delovanje ter jej oženiti vse veselje do delo-vanja izvan cerkve. In tako smo doživeli zadnji čas toliko ostrih in bridkih napadov v raznih izdajah,

raznih listih in lističih, da se kaj takega menda na Kranjskem še nikdar ni čulo, pa se v hujših potencah tudi ne more. Kot taktično pravilo služil je izrek: „*divide et impera*.“ Duhovščino so hoteli najprvo ločiti od škofa. Potem — so ménili — imamo lahko delo. Zato so se zagnali z vso silo v vzvišeno osebo škofovo, dolžili ga nelojalnosti, ne-patrijičnega mišljenja. Vspeh je bil malo ugoden. Kakor en mož potegnili se je naša duhovščina in naše dobro ljudstvo za svojega višjega pastirja — vez mejsobojne ljubezni in globokega spoštovanja se je utrdila, okrepila

Tedaj pa so začeli piskati v drugem tonu. Vihra se je zakadila v najnižji klin hierarhiške lest-vice. Vojska „ošabnim, razposajenim, svojeglavnim kapelanom.“ Komu ni znano, s koliko vstrajnostjo je najstarejši dnevnik zadnji čas meril po glavah kapelanov; stereotipna kapelana šentjakobski in trnovski morala sta paradirati z drugimi tovariši nad črto in pod črto v dopisih in dnevnikih novicah. „*Quos ego!*“ Tako se je klicalo in pelo Vspeh? Do danes nikakega.

In sedaj? Zopet stara pesem, samo za „kvinto“ višje. Zadnji čas povdarjal je tolikokrat in pa tako sentimentalno najstarejši dnevnik, naj bi se vzdra-mila „zmerna“ duhovščina ter pomagala stisniti popotni les v roke tem vročerkvrim „kapelanom“, da si nihče več ne bo upal odpreti svojih ust v javnosti. Zamán. In ko tudi to ni pomagalo, še zadnji naskok. „Škof stoji za njimi, ter jim daje potuho.“ Si li že čul kaj takega, slovenski svet? Strmi in čudi se!

Tudi to ne bo pomoglo. Nekaj pa bode vendar koristilo, toliko namreč, da se ljubljanska volitev ložje — pozabi. „Hilf, was helfen kann!“

Ne bodemo razpravljali, se li spodobi vzvišeno osebo škofovo vtikati v nizko obzorje žurnalističskih spletk, o tem našim čitateljem ni treba nikakih po-jasnil. Pač pa se nam čudno zdi, da je prav sedaj, in sicer že po volitvah neko skaljeno zrno padlo v suho zemljo liberalnega našega časopisja. Če se je pred volitvami v gorenjskih mestih govorilo, da ljubljanski knezoškof nima sreča za slovensko na-

LISTEK.

Pred sto leti.

(Dalje.)

Le jeden v celi družbi ni bil prav nič vesel in to je bil Cazotte, sicer jako ljubezniv in ori-ginalen mož. Poprijel je za besedo in jako resnobno je pričel: „Gospoda moja, le zadovoljna bodi! Vi-dela bodeš veliko revolucijo, ki jo tako željno pri-čakuješ. Kakor je Vam vsem znano, včasih rad ne-koliko vedežujem, toda to Vas naj nikari ne moti. Povém Vam, da bodele revolucijo vsi doživeli. Ali pa tudi veste, kaj se bo s to revolucijo vred pri-čelo, in kaj se bo z Vami zgodilo?“

„Filozofu je prav, če se sreča s prerokom“, pristavi porogljivo Condercet ter napravi ob enem jako neumen obraz.

„Vi, gospod Condercet, izdihnili bodele svojo dušo v ječi na tleh vsled strupa, kateri bo v tistih dneh marsikdo pri sebi nosil, samo da ne pride rabeljnu pod meč.“

Vse je obmolčalo in strmelo, toda le, da je takoj na to bruhnil tem večji smeh v družbi, kajti

to vendar ne more v nikaki zvezi biti z zmago pa-meti nad „babjeverstvom“!

„In vendar je v zvezi ž njo, Vam še jedenkrat zatrdim“, ponavlja Cazotte, „prav v imenu huma-nitete, modroslovja in prostosti bodo Vas vse križem morili, da bo groza in to vse pameti na čast, ka-tera edina se bo po celi Franciji častila.“

„In Vi, gospod Champfort, vzeli bodele britev v roke, s katero se bodele dvaindvajsetkrat v lastne žile vrezali, kri Vam pa ne bo odtekla, kajti umrli bodele še-le nekaj mesecev na to.“ — „Vi, gospod d'Azur, si sicer ne bodele sami odprli žil, puščali pa Vam bodo zaradi putike po šestkrat na dan, na kar Vas bo prihodnjo noč smrt pobrala.“ — „Vi, gospod Nikolaj, končali bodele na šafotu; Vi, gospod Bailly, tudi; Vi, gospod Malesherbes, enako na šafotu in tudi Vi, gospod Roucher.“

„Izvestno nas podjarmijo Turki ali pa Tartari, ker se toliko krvi obeta?“

„Nikakor ne, edino pamet in modroslovje bo-deta Vas vladala in — morila in tisti, ki Vas bodo umoriti ukazali, so modroslovci in se bodo ob vsaki priliki širokoustili s frazami, kakoršne imamo nocoj na cedilu“, prerokuje Cazotte.

„Kedaj pa se bode vse to zgodilo?“

„Niti šest let ne bo poteklo, in vse to bo vže dopolnjeno, kar sem Vam tú nocoj povedal!“

„Res, več nego čuda, kaj pa bo z manoj?“, vpraša radovedno brezverec Laharpe.

„Vi sami bodele tedaj največje čudo, kajti kri-stijan bodele zopet.“

„Sedaj smo pa že na konji“, pristavi Champ-fort, „če nam bo še-le tedaj umreti, kedar se bo Laharpe pokristijanil, bomo večno živeli.“

„Dobro, da se nam slabotnim ženskam ni ni-česa bati“, povzame vojvodinja Gramontska, „kajti pri revolucijah mé nimamo prav nobene veljave, le če nam ne bodo sile delali.“

„Vaš spol Vas tedaj ne bo varoval“, nadaljuje neusmiljeno prerok, „postopali bodo z Vami kakor z moškimi. Vi, gospa vojvodinja, pridete tudi na šafot in z Vami vred mnogo drugih gospa; na na-vadnem priprostem vozu na slami Vas tje kaj po-peljejo in na hrbtu bodo Vam roke zvezali.“

„Ah, če pa že tako mora biti, se vendar ná-dejam, da me popeljejo v črni kočiji na morišče“, pošali se vojvodinja.

„Nikakor ne, gospa! Mnogo višje gospe, kakor

rodnost, da je pri justičnem ministru izrekel z vso odločnostjo, da slovenskega jezika takorekoč ni, da se pri nas skoro vsaki dve uri govori drug jezik, in da ljudstvo svojih pridigarjev, ki z lece v slovenskem jeziku govoré, niti ne ume, — ko smo to pred volitvami slišali, se nam je zdelo to razumljivo. Mislili smo, to je eden izmed mnogih manevrov, kateri bodo agitatorji nekaj dnij prežvekali, da nanj, če mogoče, vlové kakega nezavednega volilca. Odkrito rečeno, na vse to smo že pozabili. Kar pa najstarejši dnevnik od ponedeljka zopet kot dokazano resnico med svet trosi, to nam je nerazumljivo. Od besede do besede ponavlja vse tiste gori navedene agitatorske tirade ter hoče z njimi sumničiti ljubljanskega knezo-vladiko. Kaj hočete s tem? Zopet stara pesem. „Udaril bom pastirja, in razkropila se bode čreda.“ Na napačnem potu ste. Duhovščina ni bila pri nas nikdar neječina s svojim vladiko. Tudi sedaj je ne boste razdvojili. In kdo vam bode verjel, da vladika nasprotuje našim narodnim težnjam? Ko bi družega ne imel, ko svoje plemenito srce, bi že iz miroljubnosti ne hotel razdirati, kar so mnogi najboljši možje našega naroda v potu svojega obraza sezidali. A ljubljanski vladika je enega rodú s svojimi ovčicami in vsikdar pripravljen, domačemu jeziku podati povsod ono mesto, katero mu med nami gre. V dokaz naj služi ordinarijatna pisarna. Vse slovenske vloge rešujejo se slovenski. Kaj pač še hočete? Mari zahtevate, naj g. knezoškof izdá ukaz vsi svoji duhovščini, da si naroči Vaš list? Včeraj ste dobili odgovor, da je Vaš napad na prevzvišenega škofa neosnovan; stvar, kakor ste jo opisali, neresnična; dokazali ste skrajno svojo brezozirnost, ko ste skušali vzvišeno osebo škofovo na tak način očrniti pred svetom.

Vedno stara pesem. Enkrat po škofu, enkrat po kapelanih, enkrat po „zmerni“ duhovščini. Kam nas bode to privedlo? Bodočnost bode učila. Naše ljudstvo bode se kmalu naveličalo poslušati vedno in vedno strastne napade na svoje voditelje. Le na eni strani nas morete raniti. Dokazite nam, kje, kako in kdaj smo prelomili narodni program. Tega pa ne boste mogli storiti. Ako pa se to burno izzivanje slovenske duhovščine širi še nadalje, bode prišel dan, ko se bode slovenski narod z zaničevanjem obrnil od svojih ščuvancev ter z glasno besedo zahteval nedolžne žrtve iz strastnih rôk narodnih šovinistov. In tisti dan vam ne bode v čast niti v radost.

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. julija.

Notranje dežele.

Govori se, da bo za predsednika *isterskemu* deželnemu zboru izvoljen neki dr. Campetelli, znano udano orožje irredente, ki ne zna niti slovenski, niti hrvaški. Slovanski poslanci so sklenili z vsemi zakonitimi sredstvi delati na to, da se ne bode rušila v ustavi zajamčena pravica isterskim Slovanom. Ta sklep pa imenuje „N. F. P.“ politično nasilstvo! Seveda, našim židovskim liberalcem je ljubši najhujši državni sovražnik, kakor pa najlojalnejši slovanski podložnik našega presvetlega cesarja!

ste Vi, peljali bodo na rabeljskem vozu na šafot in jim bodo roke na hrbtu zvezali.“

„Morda celó rojenim princesinjam?“

„Da, še celó rojenim princesinjam.“

Družbi jelo je prerokovanje vže nekoliko presedati. Gospa Gramontska hotela je resnobnosti oblake zopet z dovtipom prepoditi, zato je rekla: „Vidite ga, proroka, niti izpovednika mi ni privoščil.“

„Ne, gospa, tudi tega ne boste imeli, ne Vi in ne kedo drugi. Poslednji, ki bo pred obglavljenjem iz posebne milosti izpovednika dobil, bo...“

„No, kedo pa bode ta presrečni?...“

„... Francoski kralj.“

Pri teh besedah je gospodar hitro vstal in vsi gostje z njim. Cazotte je tudi sebi smrt prerokoval. Rekel je, da vse, kar bo Francijo zadelo, ni prav nič družega, nego očitna kazen božja za pokoro in očiščevanje. (Weiss, Weltgesch. VII. zvezek, 1. snopič, stran 34—35.)

Naj že bo s tem prerokovanjem kakor drago, Laharpe je je zapisal ob času direktorija. Razvidno je iz njega, kaj so počenjali višji stanovi in pa, koliko se je grešilo v imenu svobode in prostosti od leta 1789 do 1795. (Dalje sledi.)

„Sonn- und Montagszeitung“ razpravlja delovanje barona *Pretisa* kot tržaškega namestnika ter dostavlja: Sad desetletnega službovanja Pretisovega je le naraščanje irredente. Pri vsem tem le obžalujemo, da je bil Pretis za nekaj let prepozno odpoklican.

Mladočeški deželni poslanci so dné 14. t. m. pri svojem shodu sklenili ustanoviti samostojen deželno-zborski „klub narodno-prostomiselnestranske“. Volil se je odbor, ki bo izdelal statute in pa določil one predloge, katere bodo Mladočeški vložili v deželnem zboru. Mej temi je tudi načrt adrese, katero bo deželni zbor poslal cesarju. Oni poslanci, ki so samostojno kandidovali, pristopili so k Mladočehom, takó da imajo sedaj ti nad 40 mandatov.

Vnanje države.

Ruski veliki knez Peter je došel v *črnogorsko* prestolnico dné 14. t. m. Knez Nikita se mu je peljal naproti do Njeguša. Ob enajsti uri dopoldne je došel veliki knez v Cetinje. Knežji sprevoz se je mogel komaj počasi pomikati skozi ogromno množico, ki je stala po ulicah. Slovesnost so povišali streli iz topov in zvonjenje. Pri vходу v mesto so mestni starašine ponudili gostu na zlatem okrožniku kruha in soli. Veliki knez Peter je šel najprvo v stolico, kjer je opravil molitev ter ga je pozdravila duhovščina. Potem še-le se je napotil v knežjo palačo, kjer ga je pričakovala nevesta. Nastanil se je v gradu princea Karagjorgjevića.

Iz Odeze je došla vest, da bo kraljica Natalija prihodnje dni že odpotovala v *Srbijo* in da so v to že vse priprave dognane. Kraljica se bo peljala z novim parnikom kneza Gagarina, ki ima ime „Srbija“. Natalijo bo privedla naravnost do Belega grada — prva ruska ladija, ki bo prišla naravnost iz Rusije do srbske prestolnice. Bojé pa se, da „Srbija“ ne bo mogla zaradi svoje velikosti skozi Djerdap; v tem slučaju bo kraljica izstopila v Ršavi ter nadaljevala pot na srbski ladiji „Deligrad“.

Mesto Trnovo je pri zadnjem obisku darovalo *bolgarskemu* princu Ferdinandu grič Isar, ki leži onstran reke Jantre poleg mesta. Na tem griču so razvaline gradov, v katerih so bivali stari bolgarski carji, posebno mogočni Asenidi. Princ Ferdinand je odgovoril županu, ki mu je izročil darovalno listino: „To darilo mi je sveto, kajti na oni zemlji, katero so mi sedaj meščanje poklonili, stale so palače mojih slavnih prednikov — bolgarskih carjev — pravih vladarjev vseh Bolgarov. Naj me podpira Vsegamogočni in pa narod bolgarski, da bi te višine kmalu pridobile ono veljavo, kakoršno so imele takrat, ko so mogočni Asenidi od tukaj balkanskim narodom oznanjali mir in pravo.“

Poročali smo nedavno, da je mnogo listov pisalo o potovanju *ruskih* častnikov v Srbijo in o bojnem namenu tega njihovega izleta. Ta vest je vzrastla na plodoviti zemlji borznih glasil, namen pa jej je bil — špekulacija. Kakor se namreč sedaj javlja iz Bukarešta, to niso bili ruski častniki, marveč dijaki, ki so, kakor znano, v Rusiji skoraj popolnoma vojaški opravljeni. Res pa je, da še vedno dohaja v Srbijo veliko število oseb temne preteklosti, odkar je odstopil Milan ter izročil vladno krmilo regentstvu.

Kakor je izvedela „Post“, dobili bodo vsi *nemški* konjiki sulice. Pred letom dni so jih dobili, kakor znano, že kirasiri in gardes-du-corps. V Avstriji so se sulice pustile pri ulancih le še prvi vrsti. — V Berlinu so že dlje časa ustavili delo peki. Mojstri pekó sedaj s pomočjo svojih žen, vojaške pekarije pa so dobile na pomoč vojake.

Del *francoskih* republikancev nikakor ni prepričan o objektivnosti postopanja zoper Boulangerja in moralnem vspehu te pravde. To je nedavno eden najtreznejših levičarskih politikov, Goblet, naravnost pripoznal. Rekel je, da izid preiskave ni izpolnil začetnih nád in da se kaj lahko podtika ravnanju državnosodiščne komisije strankarstvo in tendencioznost. Treba je na vsak način počakati toliko časa, da bode poročilo obtožnice objavljeno. Pravda ta je velikega pomena, ker ne bo sodil samó senat, marveč z njim ob enem tudi narod, javno mnenje. Slednja sodba bo pri prihodnjih splošnih volitvah odločilnejša, nego vse varstvene naredbe, katere je zbornica zoper boulangizem ukrenila pred svojim razidom.

Položaj zavednih katoličanov v *Italiji* postaje vedno neznosnejši. Sv. Stolu bližnji časopisi poročajo: Predzadnjo nedeljo je blizo 150 članov društev „Federazione Neapoletana“ in „Associazione Operaia Cattolica Leone XIII.“ iz Napolja odplulo na zasebnem parniku proti Torre Annunziata, kjer so se hoteli vdeležiti blagoslovljenja nove društvene hiše, katero je zgradila podružnica teh društev. Ko so prišli blizo nabrežja, zapazili so veliko množico, ki je kričala: „Smrt papežu Leonu! Živel Crispi! Živel Umberto! Živel Giordano Bruno!“ Druhal se je postavila na most, in ko so napoljski gosti izstopili iz ladije, sprejela jih je s kamenjem ter jih mnogo težko ranila. Več oseb so morali odnesti. Uradniki so se izjavili, da ne jamčijo za nič. Napadenci so se morali zopet vkrečiti ter vrniti v Napolj. Toda to še ni bilo dosti. Surova druhal se je razšla nekaznjeno, in namesto da bi bile oblastnije pohvalile katoliški društvi za vzorno vedenje, izdal je drugi dan napoljski prefekt dekret, s katerim je zaukazal razpustitev. Redarji so se vsuli v društveni hiši ter zaplenili zastave in listine. Ta dogodek jasno kaže,

kakó slabo se godi katoliški cerkvi in njenim zvestim sinom v blaženi Italiji.

Sodi se, da bo morebiti vsled nove *irske* namembne lige prominula narodna liga, ali bolje rečeno, da se bo z njo spojila. Novi ligi pa je na vsak način namen, da stopi na mesto bojnega načrta. Cerkev je slednji obsodila in zaradi tega so irski vodje spoznali za potrebno, da se spravi zemljiško vprašanje na drugo pot. Količnega pomena bo postala ta okoliščina, tega sedaj ne more še nikdo vedeti. „Standard“ sicer porogljivo omenja, da tudi nova liga brez nasilstva ne bo dosegla svojega namena, toda vsakdo, kdor ima količkej srca za tepnato pravico, želeti mora najboljšo vspehe temu poskusu, da bi se rešilo irsko narodno vprašanje na postavni podlagi.

Izvirni dopisi.

Iz *Smlednika*, 12. julija. Volitve v deželni zbor so končane. Zaslužni agitatorji uživajo sedaj svoje krvavo zaslužen plačilo, volilci pa sanjajo o zlatih gradovih, katere so zaslužili z eno samo besedo. Marsikdo se pa tudi še sedaj trese in britko kesa, kajti ravnal je po svojem prepričanju, ali zadela ga je jeza oholega tirana. Poslance imamo, saj to je dovolj. In kakošne? Kakoršne si zaslužímo. Namen volitev je: izvoliti si poslance in te imamo; tedaj smo storili svojo dolžnost. Zato obrnimo za trenotek svojo pozornost od teh resnih dogodkov, ki so pretečene dni pretresali dušo vsakemu zavednemu katoličanu, vsakemu zavednemu Slovanu.

V nedeljo, 7. julija, bil je zopet mej nami milostljivi g. prošt dr. Leonhard Klofutar. Govoril je vernikom izvrstno res v srce segajočo propoved in imel je slovesno sv. mašo, pri kateri mu je streglo osem drugih gg. duhovnikov. Pred vsem opravičilo pa je blagoslovil milostljivi gosp. prošt v navzočnosti drugih gg. duhovnikov novo obhajilno mizo. In to je bil glavni vzrok, da smo imeli tako visokega gosta v svoji sredini; naša smledniška cerkev namreč se je to pomlad popolnoma predruščila, prenovila. Stopimo v njo! Nič več ne opazi oko one jednotne bele barve, temveč kar iznenadeno je, ko zrè na oboku lahko rumeno barvo, v stranskih kapelah pa zeleno. Vmes pa zapazi sivkaste oproge in svetlo-rumene okrožice se spenjati po oboku, katerem se temno-rujava senca kaj dobro podaja. In kako lahke, kako mile so vse te barve. Ko pa oko zazrè zadnjo steno v presbiteriji, se pač ne more ločiti od nje — veliki altar namreč ne pokriva cele stene. Ob robu je okoli in okoli temnorudeč rob, potem se spenjajo po zidu sivkaste palice, za temi pa sledi lepa bordura, na temnorudečem dnu so dobro pogojeni čilasti in rastlinski stilizovani ornamenti, za temi se vleče po zidu sivtrak, obložen z biseri, ta pa se dotika velikega zelenega polja, ki je razdeljeno v šest manjših polj in mej vsakim se nahaja rozeta, manjša polja so obrobljena s palicami in v tem okviru so zopet čilasti in rastlinski ornamenti, kaj umetno izdelani, vse pa sklepa dijamantoven pas. Slogu primerno okrašen je tudi s čilastimi in rastlinskimi ornamenti mejilni lok (triumfbogen) in kapela lurske Matere božje. In vse to ni le prilježeno na zid, ampak kakor iz mavca in prilizeno k steni. Vsa čast gosp. Borovskemu, ki je tako izborno rešil svojo nalogo.

Nove obhajilne mize sem že omenil. Kaka pa je? Kakor so rekli drugi, ki so jo videli, reči moram i jaz, da je mojstersko delo. G. Vinko Čamernik, kamnoseški mojster v Ljubljani, izgotovil jo je iz kararskega in krastalskega marmorja. Spodnje in vrhne plošče in slopi, ki vsako polovico delé v tri dele, so iz krastalskega, drugo pa iz kararskega marmorja, in tu je prava umetnost. Iz jedne plošče izklesani so štirje celi in dva polovična stebriča naslanjajoči se na prodrti ozadek. Noge stebričem so kakor navadno pri romanskem slogu, kapiteli so kockasti, okrašeni z listi. Te stebriče pa spaja lok, in prostor mej lokom, kapitelom in vrhno črto je zopet okrašen z listi. In kako natančno je vse to izgotovljeno, kakor iz voska vlito. Res, ponosen sme biti mojster na tako mojstersko delo.

Nič manj umetno je izdelal g. Anton Belec, klepar in ključavničar v St. Vidu nad Ljubljano, prekrasno omrežje na oratorijih. Dolgo je na vsaki strani sedem metrov in eden meter visoko. Križi in nekaj družih okrasov so pozlačeni, večina pa je kaj lepo bronzošana. Delo ni nikakor površno, temuč res umetno kovano iz masivnega železa. Tudi gosp. Belec sme s ponosom reči, da je to izgotovil on in pri najstrožjem kritiku se mu ni treba bati nepovoljne kritike, ker delo se mora imenovati umetno.

Obrnimo zopet svoje oči k tlam! Krasen chamotlak diči prostorni prezbitarij, ob straneh pa pri vratih in oknih novo mlečnato steklo (Milchglas) z lepim romanskim načrtom (dessin) zapira pogled v zakristiji in daje celemu presbiteriju vso drugačno podobo. Ladijo pa krasijo posebno prenovljene klopi, ki jih je po načrtu g. Feliksa Tomana prav dobro izdelal domač faran.

Pri vsem pa nikakor ne smemo pozabiti jednega gospoda, ki nikakor nima najmanj zasluga, da se je naša cerkev tako krasno prenovila. G. Miroslav Tomec iz Št. Vida nad Ljubljano bil je č. gosp. župniku tako rekoč desna roka. On je izdelal načrte za prekrasno omrežje in za izborne slikarje v presbiteriji, na ločilnem loku in v kapeli lurske Matere božje in vse v strogo romanskem slogu. Pri srčna mu hvala.

Cerkev je res vsa drugačna sedaj; razun ljubljanskih jih je na Gorenjskem malo, da bi ji bile kos. Vsa čast gospodom mojstrom, da so tako mojstersko izvršili svoja dela. Vsa čast pa tudi č. g. župniku za tolik trud in toliko požrtovalnost. Smleščani naj pa vsaj hvaležnost skazujejo in ohranijo dobrotnim rokam, ker stalo jih ni nič.

Iz Lahovič na Gorenjskem, 12. julija. (Razno-terosti.) Letina pri nas še dosti dobro kaže, da bi le ne bilo hude ure. Sadju pa letos ne bo. Kupčija z živino je boljša, kar je dobro za kmetovalca. Čebele še tudi dosti dobro delajo. Na žganje naj bi se še višji davek naložil, ker brez njega lahko ljudje živé; vino pa naj bi bilo cenejše, ker je tako navadno povsod slabo. — Neverojetno se vam bode zdelo, da smo pri Velesovem zasledili zlato rudo. Če bodo žile dobre, tega ne vem, a stvar je resnična. — Dne 27. junija je pogorelo petero hiš; zažgala je hudobna roka. Taki požigalci zaslužijo hudo kazen. Pri tej priliki opozorim stariše, kar ste že večkrat storili, naj pazijo na otroke, ki se radi igrajo z žveplenkami. Naj dostavim še nekaj spominov iz starih časov: Leto 1720 je bilo prav rodovitno. Vina je bilo toliko, da so ga po 8, 7 in 6 soldov točili. Lanu ni bilo, tako da je vreča toliko stala, kakor polovnik zmešanega žita. L. 1721 je bilo dovolj dobro. V Motniku je 12 hiš pogorelo. L. 1722 je bilo mnogo žita in dosti vina. L. 1723 je bilo obilo sadja. To leto je bilo mnogo požarov; pogorel je tudi Celovec. L. 1724 so naredili most čez Savo pri Črnučah, most čez Bistrico pri Dolu in most nad Naklom. Predkresni dan je toča zelo pobila po tuhinjski dolini. L. 1725 je bilo rodovitno; po vsem Kranjskem je toča bila; ajdo je slana vzela. Dne 7. maj. travna je v Ljubljani predmestje pogorelo. L. 1726 je bila huda zima skoraj do svetega Jurija; žito je pozeblo. Prosa in ajde je bilo mnogo, tudi vina veliko. L. 1732 so v Kamniku novo farno cerkev zidali.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani, dne 16. julija.

I. Župan imenuje overovateljema današnjega zapisnika svetnika dr. Gregoriča in Ravniharja.

Zoper zapisnik zadnje seje se ni oporekalo.

Svetovalec Ravnihar vpraša župana, ali mu je znano in ali je vsprejeto v zapisnik, da se je pri razpravi v zadnji seji gledé prošnje društva „Sokola“ za prepustitev stavbenega prostora čul klic: „Pereat!“ kakor je to poročal neki tukajšnji list.

Župan obžaluje, da ni čul tega neparlamentarnega klica; tudi v zapisniku ne čita o tem ničesa. Obsoja pa to besedo, katero je sicer izzvala razburjenost, a vzlic temu nasprotuje vzajemnemu spoštovanju mestnih svetnikov.

Konečno se zapisnik odobri.

Župan dalje naznani, da je mestu poslalo „Društvo rudečega križa“ deseto splošnje poročilo, mesto Črnovice upravno poročilo za leto 1887 in Gradec računski zaključek in inventar mestnega premoženja koncem leta 1888.

Mestnim svetovalcem so ti izkazi na razpolaganje.

Slednjič prečita dopis, s katerim se odpoveduje dosedanji svetnik dr. Mosché temu častnemu poslu.

Mestni zastop gotovo obžaluje to izjavo. Danes se še ne more izreči, ali sprejme ta odstop. Zadeva se izroči upravnemu in personalnemu odseku, da se o tem posvetuje in potem poroča mestnemu zboru.

II. a) Pogodbe ljubljanskega mesta s podjetniki: G. Tönniesom gledé reservoirja, G. Tönniesom, J. Regalijem & Widmayerjem in M. Škrabcem gledé

del pri nadzemeljskih stavbah v Klečah se po predlogu vodovodnega odseka brez ugovora odobré.

Podžupan Petričič prevzame predsedništvo.

b) Župan poroča o zahtevi Posavcev, da se mestna občina ljubljanska zaradi vodovoda zaveže skrbeti za vodo, če se posuše vaški vodnjaki. Ker so se izjavili zvedenci, da je bojazen gledé vodnjakov v vaséh Kleče, Sava, Stožice in Mala vas popolnoma neopravičena, in bi tedaj mestna občina v slučajih, ko bi Posavcem pošla voda, za to nikakor ne bila odgovorna, predlaga poročevalec, naj se zahteva Posavcev odkloni. — Prošnja se brez ugovora in soglasno odbije.

Župan prevzame zopet predsedništvo.

(Konec sledi.)

Dnevne novice.

(Nepotrjena konfiskacija.) C. kr. državno pravdnštvo je konfiskovalo 134. št. našega lista zaradi dnevne novice „Vladni kandidat, ka-li?“ C. kr. deželno kot tiskovno sodišče ni potrdilo konfiskacije, zato se je c. kr. pravdnštvo pritožilo na c. kr. nad-sodišče v Gradci, katero pa je z ozirom na utemeljeno razsodbo deželnega sodišča pritožbo odklonilo. Ustavljene vrstice sicer zdaj nimajo nobenega pomena, vendar jih objavimo, da se čitatelji prepričajo, kolike opreznosti nam je treba. Glasé se: Poroča se nam z mnogih strani litijskega političnega okraja, da se tamošnji gosp. c. kr. okrajni glavar Matija Grill mnogo trudi pri izbiranji sposobnih volilnih mož in sploh zanima za svojega gosp. kandidata. O komur slutiti, da bi ne bil zanesljiv, pokaže mu prijazen ali resen obraz, kakor treba. Sicer vplivnemu gospodu pa se vendar vedno ne posreči. Jako nemirne noči ima nekda vsled neugodne mu volitve volilnih mož v občini trebelevski; že vé, zakaj. Gospod pa si zná tudi pomagati, kakor ugaja njemu in njegovemu varovancu. Kdo n. pr. bo hodil k županu, ki je oddaljen poldrugo uro; bolje je tam, kjer je človek že navajen. Nam ni znano, v kaki zvezi je g. c. kr. litijski okrajni glavar z g. Jeretinom, za katerega prelija toliko potu, to nas tudi ne briga; a zanima nas zvedeti: ali postopa g. Matija Grill kot zasebnik ali kot c. kr. litijski okrajni glavar. Ako je prvo, potem je prijateljska hvaležnost lepa čednost, katere bi se priporočeni kandidat kot poslanec gotovo vrednega skazal. Ako pa je drugo, da namreč g. M. Grill postopa kot c. kr. okrajni glavar, potem ne vémo, kaj poreče na to visoka sedanja osrednja vlada dunajska, ki vedno naglaša, da so volitve proste in da je njeno stališče nad strankami. To vladno načelo hvaležno priznamo tudi mi na Kranjskem. Je-li stolica litijskega okr. glavarstva še iz Vesteneckove dóbe tako razgreta, da mora za ta okraj veljati izjema na Kranjskem?

(„Slovenski Narod“) ima veliko jezo, a slab spomin. Včeraj je namreč javljal, da „Narodova“ stranka proti našemu vredniku ni postavila nobenega kandidata. Dalje trdi samozavestno, da bi bil naš vrednik sijajno propal, ko bi se „Narod“ ne držal discipline; ne pomagali bi mu bili niti stotaki, katere je pred odhodom na Dolenjsko soboj vzel. Na ta osební napad odgovarjali bi lahko obširneje ter tudi dokazali, da je „Narodova“ stranka javno in tajno delovala proti njemu z glasilko: Front gegen die Geistlichkeit! Vprašajte g. dr. Vošnjaka, koliko pisem in komu jih je pisal. Ali ni ta gospod v naj-ožji zvezi z Vašim listom? Kaj drugega so bile vesti „v trebanjskem okraji je vse za g. sodnika x, v litijskem okraji ima g. y toliko in toliko glasov“, nego agitacija? G. dr. Vošnjak je najprvo poskušal z dvema znanima gg. narodnjakoma, a ker nobeden ni poslušal njegove besede, delali ste zbrige z drugima dvema. Sploh pa bi bil v vsakem slučaju in proti kateremu-koli kandidatu v tem volilnem okraji Vaš trud brez uspeha. Neotesano pa je od „Slov. Naroda“, da kandidatom že žepe preiskuje, koliko denarja jemljó na volišča. Dokažite jeden sam glas, katerega bi bil naš vrednik kupil. Če pa je po volitvi razmetaval „stotake“, za to mu pač ni bilo treba milostnega dovoljenja prositi v nekdanjem policijskem poslopi. Še to bi povedali, koliko četrtink vina je izpil. S tem — basta!

(Subdijakonati) so danes prevzvišeni gospod knezoškof delili 21 gg. bogoslovcem.

(Kapitelj hrvatsko-kranjske provincije reda sv. Franciška) je danes izvolil nov definatorij. Izvoljeni so gg.: Dosedanji gvardijan v Ljubljani o. Placid Fabiani provincijalom, dosedanji provincijal o. Evstahij Ozimek kustosom; definatorji

pa: o. Julij Brunner, gvardijan na Trsatu; o. Stanislav Škrabec v Gorici; o. Hugolin Sattner v Novem mestu, in o. Robert Dolinar, gvardijan v Karlovcu.

(Toča je pobila) po spodnjem in zgornjem delu fare Kranjska gora po nočji od nedelje do ponedeljka. Letina je poprej kazala posebno lepo, a silni naliv, ki je navstal proti najstari uri, privihral je seboj tudi pogubonosno točo, kar je izredna prikazen v teh krajih tudi po dnevu. Bližje Dovjega je padala vmes debela kot jajca. Še predvčeraj opoldne se je moglo pod kapom tu pa tam nabrati kaj ledenih kep.

(Naš rojak, č. g. Janez Stariha,) misijonar v Št. Pavlu v Severni Ameriki, se je te dni mudil v Ljubljani na potovanji v Semič, obiskat svoje rojake. Mesto Št. Pavel šteje že do 130.000 prebivalcev in je sedež nadškofije. V mestu prebiva 40 hrvatskih družin; izmed naših rojakov so tam č. gg.: Trobec, Plut in Ločnikar.

(Gospa Jerica Lapajne,) rojena v Idriji, ki je te dni s svojim soprogom bivala na Dunaji, pristopila je podpornemu društvu za slovenske velikosolce na Dunaju kot podporni ud s 15 gld. Presrečna bodi hvala blagi domorodkinji! Iz rodoljubne idrijske rodbine Lapajnetove šteje to društvo vže dva podporna uda. Slava ji!

(Slava Vodniku.) Omenili smo že, da je izdala in založila „Krajcarska družba“ povodom slavnosti odkritja Vodnikovega spomenika album s slikami iz Vodnikovega življenja. Te knjižice, ki je med drugim tudi posebno primerno darilo šolski mladini povodom sklepa šolskega leta, razposlala je „Krajcarska družba“ rodoljubnim poverjenikom po vseh slovenskih pokrajinah 1600 iztisov v razprodaajo. Jako pridno segajo po nji. Rodoljub iz Novega mesta naročil je 200 iztisov, rodoljub v Krškem kupil je 100 iztisov, zavedna narodna gospa v Vel. Laščah kupila je 30 iztisov za šolsko mladino. Živeli! Naj bi našli obilo posnemalcev!

(Zaročil) se je gosp. grof Leon Auersperg, posestnik v Turjaku, deželni poslanec in c. kr. komornik, z gospico Emo Valentovo, hčerjo c. kr. vladnega svetovaleca prof. dr. Valente.

(Vabilo.) Južno-štajerska hranilnica v Celji je dovoljena in bode prva seja upravnega odbora v ponedeljek, to je 22. t. m. ob 1/2 11. uri predpoldnem v čitalnični dvorani, popoldne ob 1. uri pa bode banket v proslavo otvorjenja v dvorani Koscherjevega hotela, h kateremu se uljudno vabijo slovenski rodoljubi, akoravno niso dobili posebnega vabila. Da se pa more pravočasno potrebno pripraviti, prosimo uljudno, da vsak svoj prihod k banketu nemudoma g. Maksu Veršec-u v Celje naznani in ob enem naj se pošlje 1 gld. 50 kr. za kovert. Le za tiste, ki se o pravem času oglasijo, se bodo prostori pripravili.

(Južno-štajerska hranilnica v Celji) obrestuje vloge po 4% in daje posojila 5% na zemljišča deželam, okrajem, občinam, posojilnicam in drugim zavodom. Obrazi za prošnje se dobivajo pri juž-štaj. hranilnici v Celji.

(O ljubljanskega mesta vodovodu) bodi tu še dostavek k včerajšnjemu dotičnemu poročilu: Klečani so vložili pri mestnem magistratu pritožbo, v kateri zahtevajo, da jim mora mesto preskrbeti vodo, ako bi vsled vodovoda njihovi vodnjaki usahnili. No, tega se ni bati, ker je vas od vodovodnih studencev in vodnjakov kakih 20 minut oddaljena. Bolj opravičene se nam zdé pritožbe zaradi ceste, po kateri je napeljan vodovod, in ki je že več tednov zaprta, da morajo ljudje v mesto voziti in hoditi daleč na okoli. Še-le te dni so začeli zasipati jarek, pa cesta dolgo ne bo uglajena, ker ves debeli pesek puščajo na nji; po tej gruši ne bo mōči hoditi, še manj pa voziti, če je ne zdrobé. — Pri vodnjakih, ki so zdaj zakriti, vzdiga se že obširno poslopje, katero bo kmalu dodelano do strehe. Na mestu je velika tropa delavcev. — V Ljubljani zdaj polagajo cevi na rimski, tržaški, šentpeterski cesti in v postranskih ulicah.

(Premembe pri sodništvu.) Sodniški pristav v Brežicah, Dionizij Maier, je imenovan okr. sodnikom v Doberlovesi; avskultant dr. Ivan Preskar je imenovan pristavom ter prideljen okr. sodišču v krškem; premeščen je iz Vipave sodniški pristav Ernest Ferk v Radovljico.

(Letošnji občni zbor) društva „Zveze slovenskih posojilnic“ se bo vršil dne 22. julija, to je ponedeljek ob 11. uri predpoldnem v celjski čitalnici. Dnevni red: I. Poročilo predsednika o delovanji društva v letu 1888. II. Poročilo tajnika,

III. Prememba pravil. IV. Razni nasveti. K obnemu zboru poslje vsaka posojilnica enega zastopnika; vdeleževati pa se sme zborovanja tudi vsak združnik v zvezi stojičih posojilnic.

(Vsprejemna preskušnja na gimnaziji) bila je v ponedeljek. Oglasilo se je v slovenski razred 130, v nemški 21 učencev; izmed prvih sta propadla dva, izmed drugih trije. Ostalo jih je 146, za tri razrede. Ker se jih jeseni oglasi brž ko ne nad 50, potrebni bodo v I. lat. šoli spet štirje razredje. Da bi se pričela že prihodnje šolsko leto v Ljubljani slovenska gimnazija, doslej ni še nikakega znamenja.

(Konjska dirka) bude v Šentjerneji na Dolenjskem dne 11. septembra. Program objavimo jutri.

(Trtna uš) se tudi letos po nekaterih dolenjskih krajih širi, kakor poročajo „Dol. Novice“, vendar manje nego lani. Vinogradi se ne bodo več po dragih komisijah preiskavali. Cepljenje zelenečih ameriških trt se je obneslo, ako se je previdno cepilo, ako na cepiče ni dež lil ali pa solnce pripekalo.

(Nova knjižica.) Pod naslovom „Prisega in vojni člani“ je izšla v tiskarni družbe sv. Mohorja v nemškem in slovenskem jeziku knjižica, katero je sestavil in založil Andrej Comel plem. Sočebčan, c. kr. major v pokoju. To je že 17. knjižica od rodoljubnega in delavnega gosp. Andr. pl. Sočebčana.

(Šolska poročila.) Iz doposlanega nam letnega poročila štajerske deželne nižje gimnazije v Ptuiju poizvemo, da je bilo na gimnaziji koncem leta 85 učencev, 48 Slovencev in 37 Nemcev, ki so plačali 1275 gld. šolnine. Poučevali so gg.: H. Tschane, vodja; dr. Alojzij Unterhuber, Rud. Gaupmann, Luka Kunstek, Martin Cilenšek, Fr. Zelezinger, Jos. Pogatscher, F. Majcen, Anton Weixler (petje) in E. Vadnou (telovadbo). Na prvem mestu ima poročilo daljši spis: „Zur Methodik der Caesarlectüre in der Quarta“ od prof. Fr. Zelezingerja. — Včerajšnjemu poročilu o novomeški gimnaziji nam je dostaviti, da je g. Viktor Bežek priobčil v izveštji spis: „Jezik v Mat. Ravnikarja Sgodbah svetiga pisma sa mlade ljudi.“

(Čveterorazredna deska ljudska šola) v Novem mestu je imela minolo šolsko leto 193 učencev, poučevalo je pet učiteljev oo. frančiškanov. — Na dvorazredni dekliški šoli ste poučevali dve učiteljici, učenk je bilo 105.

(Utonil) je v Savi pri Radečah dne 11. t. m. 19letni ključarski pomočnik Jakob Želič.

Telegrami.

Belgrad, 16. julija. Kralj Milan se bo v petek povrnil v Srbijo; v Belemgradu se bo mudil dva tedna, v Budimpešti tri tedne.

Pariz, 17. julija. Listi objavljajo zatožnico državnega sodišča, ki obširno našteva Boulangerju očitane spletke od leta 1882 v Tunisu, Parizu in Clermontu, posebno pa zapeljanje armade k prelomitvi prisege in uradnikov h korupciji, tako, da se jih je več ponesrečilo.

London, 17. julija. Pri zborovanju, prirejenem po vodjah konservativne stranke, je naglašal Salisbury, da je najboljšo sredstvo za ohranitev miru popolno oboroženje; potem se ni treba nikogar bati. — Zahteva Krete, da bi se popolnoma ločila od Turčije, vedno

narašča, in skoro gotovo se bo Kreta ko- nečno tudi oprostila Turčije.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	736.7	17.8	sl. szap.	oblačno	
16. 2. u. pop.	734.5	26.8	sl. jzap.	"	0.00
9. u. zveč.	734.4	20.8	"	"	
Srednja temperatura 21.8°, in 2.7° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

17. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 95 kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16 %	84 " 75 "
5% avst. zlata renta, davka prosta	109 " 75 "
Papirna renta, davka prosta	99 " 75 "
Akcije avst.-ogerske banke	907 " "
Kreditne akcije	304 " "
London	119 " 10 "
Srebro	" " "
Francoski napoleond.	9 " 46 "
Cesarski cekini	5 " 64 "
Nemške marke	58 " 27 1/2 "

Tržne cene v Ljubljani

dne 17. julija.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 —	Špeh povejen, kgr.	70
Rež,	4 66	Surovo maslo,	74
Ječmen,	4 16	Jajce, jedno	2
Oves,	3 —	Mleko, liter	7
Ajda,	4 66	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 66	Telečje	50
Koruza,	4 70	Svinjsko	60
Krompir,	—	Kostrunovo	32
Leča,	12 —	Pišanec	50
Grah,	13 —	Golob	18
Fižol,	11 —	Seno, 100 kgr.	2 14
Maslo,	kgr. — 84	Slama,	2 32
Mast,	— 70	Drva trda, 4 mtr.	6 20
Špeh svež,	— 60	" mehka, "	4 20

Službo cerkvenika

išče mlad neoženjen mož, ki ima sposobnost tudi za večje župnije. Službo želi takoj prevzeti. Naslov pové upravništvo. (3—1)

Tuji.

14. julija.

Pri **Malscu**: Ivan Stipper, ces. kralj. učitelj, iz Gradea. — Ferdinand Wilcher, ces. kralj. kaznilniški ravnatelj, iz Gradea. — Trobec, s sinom, iz Rakeka. — Damian Pavlič, mestni župnik, iz Kostanjevice. — Vodopivec, ces. kralj. poštar, iz Postojne. — Josip Stomljanović iz Samobora. — Julij Levi, knjigotrožec, iz Trsta. — Marija Koser, notarjeva soproga s sinom, iz Idrije. — baroninja Spiegel-feld, zasebnica, iz Gorice.

Pri **Sonu**: Norbert Lebin-ger, ces. kralj. profesor, iz Cel-lovea. — Vladimir Bogdanović, tajnik s soprogo, iz Zadra. — baron Braun iz Kajire. — An-gelato in Hillinger iz Trsta. — Kafka, zasebnik s hčerjo, iz Za-greba. — Jelovšek, s hčerjo, iz Ilir. Bistrice.

Učenca ali praktikanta,

ki je dovršil drugi latinski razred (ali realko), sprejemem takoj v svojo prodajalnico z mešanim blagom; deček mora biti dobro vzgojen, zdrav, brez kake telesne napake ter slovenskega in nemškega jezika zmožen.

Ponudbe naj se naravnost meni pismeno s spričevalom dopošljejo.

Fr. Ks. Goli,

(3—3)

trgovec v Idriji, Notranjsko.

Osem svetlinj! Najboljše ročne harmonike

z 1, 2 in 3 vrstami tipk, orhestralna harmo- nika z jeklenimi glasovi, in usnjati mehovi lastnega izdelka, kakor vsi godbeni instrumenti, gosli, citre, flavte, klarineti, trompete, lajne, glasbene škatljice, ustne harmonike, okarine, lajnice, ariston, lajnice za ptice, albumi z godbo, pivni in vinski kozarci, necessaires za gospe z godbo itd.

JAN. N. TRIMMEL,

tovarna harmonik,

(30—6)

Dunaj, VII., Kaiserstrasse 74.

Ceniki franco in zastoj.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana, 17. julija 1887,

za Frančiškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so **oljnat barve** v ploščevinastih pušicah (Blechnbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (13)

Cenike na zahtevanje.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Radenska kislavoda ob vznožji Slovenskih goric, ne zamenjati z Radgonsko, to je Radkersburger.

Čeravno Radenska kislavoda stoji več kakor jeden dan v odprti posodi, vendar se peni prav močno, ako se z vinom pomeša, ker ima v sebi spojene ogljikove kisline. To svojstvo pa jo odlikuje pred mnogimi drugimi kislinami vodami, katere imajo navadno le prosto ali manj trdno spojeno ogljikovo kislino, ki se pogubi in razkadi kakor se stekle- nica odmaši.

Radenska

kislavoda po natriju in litiju najbogatejša

preskušeno zdravilno sredstvo proti mehurnim boleznim, protinu, kamenci v mehurju, dalje proti boleznim v želodcu, mokril, dolgotrajnem kataru dihal, zlate žili in zlatega nica.

Poskusi dr. jev: Garroda, Biswangerja, Cantanija, Ure-ja so dokazali, da ima litij največjo raztopilno moč pri sečnokislini, usednih izločkih, iz česa se sklepa na najugodnejše učinke Radenske vode.

Kot okrepiljoča pijača z vinom ali sadnimi sokli in sladkorjem pomešana, je Radenska kislavoda v obče priljubljena.

Kopališče Radensko.

Kopanje v slatini in v jeklenici vpliva pose- bno pri: protinu, bo- leznih mokril, malo- krosti, ženskih bo- leznih, slabosti itd.

Stanovališča po cen. Prospekt (brezplačno) od ravna- telstva.

Kopališče Radenci blizu Ljutomeru.

Zaloga kisle vode pri: F. Plautzu in M. Kastner-ju v Ljubljani. (30)

Diseldorfske oljnatel barve v tubah.

Akvarelne barve mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

v Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semenišno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12

priporočam slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mi- zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.

Oljnatel barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.

Specialiteta: Firnež iz kranjskega lanenega olja.

Specialiteta: Ultramarinmodra in zelena barva.

Izdajatelj: Matija Kolar.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev opatije Soulac (Gironde). Dom MAGUELONNE, pripor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetlinji: Bru- selj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po priporji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnji- lobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepčuje in popolno ozdravi celjusti.

Zares močno ustrezemo našim p. n. čitateljem, opozorjé na to starodavno ter prekristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrda **SEGUIN** Bordeaux (Francija)

Rue Croix de Seguey 106 & 108. Ustanovljena leta 1807.

Dobica se v vseh lekarnah in prodajalnicah dišav.

(48)